

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

שבועות - ומאכלי חלב!

מה פשרם של כל המנהגים, ביניהם או בראשם - עוגת הגבינה והבלינצ'ס?

מצד אחד, אנו מאמינים באמונה שלמה בכח הבחירה. יהודי יש לו כח מלא לבחור בין טוב לרע, וכל העולם תלוי בבחירתו לטוב או חלילה למוטב. מאידך, אנו מאמינים באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא המנהיג של כל העולם, והוא מנהיג אותנו כרצונו, וזה לא תלוי באף אחד אחר. מה האמת אם כן, ה'דיעה' שה' מנהיג כרצונו, או ה'בחירה' שלנו שמשפיעה על הנהגת העולם?

”תחילה אוכלים מאכלי חלב, לאמר: אתה בטוח בפנים, יהיה מה שיהיה, הכל טוב. אתה אהוב, אתה רצוי, ותמיד יהיה לך רק טוב.”

שניהם. איך זה יכול להיות? איננו יודעים, אבל מאמינים במאה אחוז בבחירה, ומאה אחוז בידיעה. האדם אחראי במאה אחוז על הבחירה שלו, וכל העולם תלוי בו. ובאותה נשימה, העולם מתנהל על הצד הטוב ביותר, גם אם חלילה יהודי נכשל, נפל, ולא בחר בטוב.

זו ידיעה קריטית, שאי אפשר לחיות חיי יהדות בלעדיה. מי שמאמין רק בבחירה, וחושב שאם הוא נכשל נגמור העולם, לא יהיה לו את הכח לבחור בטוב. מאידך, מי שחושב שהבחירה שלו לא מזיזה כלום לאף אחד, לא תהיה לו סיבה לבחור בטוב. רק שני הדברים יחד - ההבנה שהבחירה שלי מעניינת מאד, יחד עם האמונה שגם אם לא זכיתי, כל מצב שנקלעתי אליו מכון מאת ה' ויש לי בו שליחות - נותנים את הכח והיכולת לבחור בטוב.

החלב והבשר מבטאים את שני הכוחות הללו. החלב, הוא מאכל שכשר כפי שהוא. לא צריך להתאמץ ולא לעשות כלום, כדי שהוא יהיה כשר וכדי שהוא יהיה ראוי לאכילה. הבשר לעומת זאת, צריך הרבה מאד מאמץ כדי שהוא יהיה כשר וכדי שיהיה ראוי לאכילה. החלב, רומז על הידיעה; הכל טוב, הכל כשר, הכל נפלא, גם אם לא תעשה כלום. הבשר, רומז על הבחירה; אתה צריך מאד להתאמץ כדי שיהיה טוב.

מיד לאחר קבלת התורה, אנו אוכלים משניהם. תחילה אוכלים מאכלי חלב, לאמר: אתה בטוח בפנים, יהיה מה שיהיה, הכל טוב. אתה אהוב, אתה רצוי, ותמיד יהיה לך רק טוב. ואז, רק אז, אפשר וצריך לאכול מאכלי בשר, לאמר: קדימה, לעבודה. צריך אותך, אתה יכול, אתה תצליח. רק חזק, ואמץ. [לקו"ה הל' דברים היוצאים מן החי ד']

חג השבועות יש בו הרבה מנהגים. אם ב'מצוות' עסקינן, אין לנו בחג הזה מלבד מצוה אחת: מקרא קודש - לקדש את החג ולכבדו במאכל ומשתה וכסות נקיה. אבל מנהגים יש והרבה; קישוט הבית בעשבים, קישוט בתי כנסיות בעצים, להיות ער בלילה, לומר את סדר התיקון, טבילה במקוה, מגילת רות, אקדמות, ו...מאכלי חלב.

ספק אם במהלך הדורות ניתן דגש מיוחד למנהג זה של אכילת מאכלי חלב, אבל ללא ספק בימינו ניתן דגש גדול ומפורסם דווקא למנהג הזה, עד שישנם יהודים שכל מה שהם יודעים על החג, מתנקז למנהג מאכלי החלב.

פלא והפלא. חג השבועות הוא זמן מתן תורתנו, כידוע וכפי שמזכירים בתפילה. וכי לא היה ראוי שעיקר היום יהיה מוקדש ללימוד תורה ובכלל לעניינים רוחניים? מדוע המצוה היחידה שיש לנו מן התורה עוסקת בכלל בגשמיות, ולעומת חגים אחרים שבהם יש הסוברים שאפשר להקדיש את כל היום רק לרוחניות, בעצרת זה שונה: 'הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם'. למה?

ומה פשרם של כל המנהגים, ביניהם או בראשם - עוגת הגבינה והבלינצ'ס?

מנהגי חתונה

שבועות זה חתונה. מעמד קבלת התורה היה מעמד של חתונה, כמאמר חז"ל 'יום חתונתו זה מתן תורה', ובכל שנה ביום זה, נערכת החתונה מחדש. במשך שבעה שבועות, ה'כלה' שהיא אנחנו, מכינה ומטהרת את עצמה כהכנה לייחוד הנפלא הזה, וביום החמישיים היא נכנסת לחופה.

מה עושים בחתונה? שמחים כמובן. וזה בדיוק מה שאנחנו מצווים לעשות בחג השבועות, לשמוח. שמחת חתן וכלה. המנהגים השונים של חג השבועות, סובבים כולם סביב מעמד החתונה. בתיקון ליל שבועות, אנו קוראים כ"ד ספרי הקודש, שהם עשרים וארבע קישוטים לכלה, כמובא בזוהר. העשבים והפרחים, הם הקישוטים שבחתונה. האקדמות הוא שיר של חשק רגע קודם הכניסה לחופה, אמירת כתר במוסף הוא הייחוד, וכן שאר המנהגים.

מיד לאחר התפילה, כשחוזרים הביתה מהחתונה - אנו עורכים שתי סעודות נישואין, האחת והראשונה מורכבת ממאכלי חלב, והשנייה מורכבת ממאכלי בשר. מאכלי החלב הם המשך ישיר למעמד החתונה, והביטוי הכי עמוק שלו. הכיכוד?

שתי עיניים

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

להכין עצמנו כראוי על חג השבועות
הקדוש הבא עלינו לטובה

יום ו' מ"ב למספר בני ישראל תר"ג

”הי רצון שיהיה לכלנו למזל טוב לששון ולשמחה ולישועה שלמה בכל מה שפך אחד צריך להנשע אמן בן יהי רצון:

השם יתברך יצפה אותי ואותו ואת כלנו ששנצפה על כל פנים מעתה להכין עצמנו כראוי על חג השבועות הקדוש הבא עלינו לטובה לשפך לבנו כמים נזכר פני ה' כמה אנו רחוקים מקדש שבועות שהוא שכל גדול ודק ורחמים גדולים ופשוטים רחמים רבים מאד, אולי יעתר לנו ששנצפה על כל פנים מעתה לשום בכל תשוקתנו ונכספנו ורצוננו ותקונתנו להתקרב אליו יתברך באמת בכל יום מחדש בכל מקום שהוא. ואף שעובר על כל אחד, יבקש משם את השם יתברך בכל יום בכל מקום שהוא כי לית רעותא טבא דאתאבד. ולא נשים זהב כסלני חס ושלום. כי הכל הבל. וכן שיהיה להאדם ממוון בין לאו יבלה ימיו בששה וכו'. והעקר הוא הרצון הטוב. והשם יתברך יצפנו להשמחה של שבועות ונשמח בדברי תורתך ובמצותיך לעולם ועד כי רק הם חיינו וכו': דברי אביך נתן מברסלב:

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן תנינא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה ברורה ח"ה	דף דומי שבועות
שבת	ד	יז.	ס	יד.	ל
א	ה	יח.	סא	טו.	לא
ב	ו	יח.	סב	טז.	לב
ג	ז	יח.	סג	טז.	לג
ד	ח	יט.	סד	טז.	לד
ה	ט	יט.	סה	יז.	לה
ו	י	כ.	סו	יז.	לו

עיין התורה והמנהג ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ס"א - ח"ב תורה ד'

רבי אבא'לע מטשערדין

רבי אבא'לע מטשערדין היה מגדולי הנגידים של אנשי שלומנו ומאנשי מוהרנ"ת המבוקשים, והיה נוהג להזמין את אנשי שלומנו בביתו בחג השבועות אחרי תפלת שחרית בהשפעה (פנהוג אצלנו) לסעדת החלב, והושיבם בטרקלין שלו באולם הגדול כדרך הנגידים ומכבדם במאכלי חלב ובמעדנים יקרים כד' ה' הטובה עליו, והיו שרים ושמחים ויוצאים ברכה לכבוד שמחת יום טוב וקבלת התורה, ומזמרים פמה נגונים, כמו: אתה נגילת וכו' שמדבר מקבלת התורה במעמד הר סיני, ברוך שמוך וכו' בשמי שמי קדם ובפי התורה הקדושה וכו' (המבוא בשערי ציון שער ג' ליום השבת) שמדבר בשבח התורה, בנגון הידוע פנהוג אצלנו. וכמו שנהג רבנו ז"ל (פמובא בימי מוהרנ"ת חלק א' אות כג). והיו מספרים ביניהם ממה שראו עיניהם ועבר עליהם בקבוצת חג השבועות אצל מוהרנ"ת ז"ל, וההתעוררות הגדולה וההכנות לקבלת התורה שהיה אז בין אנשי שלומנו.

אחרי שנתאלמן לא עליו רבי אבא'לע ונתחתן בזוג שני, הודיע לזוגתו לפני חג השבועות מהמנהג הזה ושתכין פראוי לאנשי שלומנו מהמאכלים והמטעמים הטובים לסעדת החלב בבקר אחרי התפלה, וכבר ידעו אנשי שלומנו שמבית המדרש הולכים ישר לבית רבי אבא'לע, ובכן פשהא בא לביתו ראה את אנשי שלומנו עומדים צפופים באולם הקטן ומחכים לבואו, כי זוגתו נעלה את האולם הגדול באמרה שאינה חפצה שאנשי שלומנו ילכלכו ויזהמו בסעדתם את האולם המיוחד רק לעריכת שמחות ולקבלת אורחים נכבדים רמי מעלה שבעלה נוהג להזמין מדי פעם בפעם בקשר לעסקיו ולטובת יחודי העיר, ולאנשי שלומנו די להם באולם הקטן. ורבי אבא'לע בראותו זאת הקפיד על זה ואמר לה קצת געגוע: "צוליב וועמען האב איך דעם גרויסן זאל אויב נישט (וועגן) פאר אונזערע לייט, זייא זענען דאך מיינע פאליבסטע חשונ'ע געסט" (בשביל מי יש לי את האולם הגדול, אם לא בשביל אנשי שלומנו, הם הרי אורחי האהובים והחשובים), וזוגתו בשמחה זאת מיד פתחה את האולם לרוחה והכינה שם את הסעדה פראוי, ומאז והלאה ידעה כי פבד אנשי שלומנו עדיף מקלם וצריך לכבדם ולשרתם פערפס. (שמעתי מר' יצחק מאיר קורמן ז"ל, ואמר לוי יצחק ז"ל, ור' אליהו חיים רוזין ז"ל)

נצור לשונך הלכות לשון הרע

ה. מי שרגיל לספר על אחרים ענייני גנות, ואינו משתדל לתקן עצמו, נקרא 'בעל לשון הרע' וענשו חמור יותר מהעובר על איסור עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים, שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא.

אבל מי שמשתדל לתקן חטא הלשון, אף שנכשל הרבה, אינו בכלל 'בעל לשון הרע', אלא נחשב כעובר על אחד ממצוות לא תעשה שבתורה. (ראה שבהחלטה קלה יכול אדם להציל עצמו מדינה של גהינם, ואל יאמר האדם שאינו יכול לעמוד בזה, כי אין זה אלא פיתוי היצר להדיחו מחיי נצח, וכשילמד היטב דיני לשה"ר, יהיה השי"ת בעזרו לבער חטא הלשון מקרבו) [קיצור הלכות לשה"ר פ"א ס"ה]

פי עקר הגאולה על ידי שמחה שעקרה על ידי אהבת חברים העוסקים להתקרב אל ה' באמת לאמתו. שזה בחינת וראך ושמוח בלבו.

(ליקוטי הלכות, הודאה ו, סוף סעיף טא)

עיקר עבודת החג הוא ריכוז במידת ה'בטחון'

הצדיק בתפילתו ויגיעתו בעבודת ה', וכן מרגיש מקושר לאותו הצדיק. אך באמת אין זה נקרא התקשרות וייחוד ביניהם, כי אמנם הוא קשור לצדיק, אך האם נוכל לומר שהצדיק קשור אליו בחזרה. הייחוד השלם ביניהם יהיה כאשר יהיה אור ישר ואור חוזר, כלומר כאשר הוא יסתכל על הצדיק, והצדיק יסתכל עליו ויאיר פניו אליו, ורק אז נעשה היחוד משני הצדדים.

וכן נאמר בפסוק 'כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון', ולא נאמר 'כי יראו בעין בשוב ה' ציון' אלא 'עין בעין', כי העיקר הוא לתפוס 'קשר עין', וכיכול לראות איך ה' מסתכל אליו בחזרה, שבכך נשלם הייחוד.

ה' וזהו עיקר ויסוד הפשוט של אמונה בהשגחה, לא רק כמו שהעולם משתמש במושג 'השגחה' כלפי שמירה עלינו מפני פגעים רעים ח"ו, אלא כל עיקר ויסוד האמונה בקבלת התורה, הוא להאמין שה' משגיח עליו ומסתכל על כל מצווה ומצווה שלו.

ו' וזהו הסיבה שאדם אינו מריש עצם בעבודת ה', אך מחו השבועות מתחילים להרזיל עצמנו לעשות ייחוד בכל מצווה, לכוון עינינו להסתכל במחשבה על ה' ולראות איך הוא מסתכל עלינו. שעל כך נאמר בעליית השלש רגלים 'ליראות ולהיראות', לראות את ה' בבית המקדש, ולהיראות לדעת שה' רואה אותי כעת.

(עפ"י ליקו"ה מו"מ ד')

א' עיקר הישועה של איש ואשה הוא כאשר יש ביניהם בטחון, לא בטחון שאחד יעשה את מה שמוטל עליו כלפי חבריו, אלא בטחון בעצם הקשר, שיודעים בוודאות מוחלטת על הנאמנות של אחד לשני בעומק ליבו ודעתו, עד שממש נשען על ידי הידיעה הזו, בבחינת 'בטח בה לב בעלה'.

ב' וזהו עיקר הגילוי של יום מתן תורתנו להמשיך בטחון בייחוד שלנו עם השי"ת, וכך מקבלים חיות חדש בתורה. וכמו שמזכירים בתפילה - 'בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים', כי רק על ידי הבטחון שבטחו בו זכו שלימד אותם התורה, ועל ידי הבטחון הזה שאנו ממלאים את עצמנו בכל בוקר בתפילה, יכולים אנו להמשיך לבקש 'אבינו אב הרחמן' וכו', 'לשמוע ללמוד וללמד' וכו', [שכידוע מהבעש"ט הק' שהגאולה תלויה בכוונת ברכה זו].

1' בכל מצווה ומצווה מקדימים לומר 'לשם ייחוד'. והכוונה הפשוטה בזה הוא לכוון שעל ידי מצווה זו נזכה להתייחד עם השי"ת. ומשמעות הייחוד הוא לא לחשוב רק שיש מציאות של ה' אחד. אלא בעיקר לחשוב מהקשר שיש להשי"ת אליו, שרק כאשר חושבים ומכוונים מהקשר הזה, אזי נעשה הייחוד. כי ייתכן מאוד שאדם יסתכל על השי"ת, אך אם אינו יודע שהשי"ת משגיח עליו בפרטיות, ומסתכל עליו איך שעושה המצווה, אזי חסר מאוד בייחוד.

ד' וכמו אדם המסתכל על עבודת

הליכות

שיחות ומנהגים

חג השבועות

לפנות ערב מרוב פחד ואימה; וכן בחג השבועות בעת אמירת ה'אקדמות' אצל מוהרנ"ת יתה גם פן התעוררות נוראה, אש להבה, פחד אלקים שדר אז! ובשלב השנים שהגלו את מוהרנ"ת מברסלב לנעמירוב בעת המחלקת הגדולה פנ' נחשבה להתעוררות והעבודה העצומה של הספירה האחרונה ושל ה'אקדמות', פי מרוב פחד יראו אנשי שלומנו מלבוא כלל ולשהות אצלו ז"ל פהרגלם תמיד, ובאו אז רק פמה אנשים ספורים.

ענה ואמר אז מוהרנ"ת: "ווען דער חולק זאל מער ניט געווען אויפגאט, נאר דאס וואס ער האט צוגענומען ביי אונז די לעצטע ספירה און דעם אקדמות - וועט ער שוין דארטן אויכט האבן גענוג!" - אם לא היה עושה ופועל החולק רק דבר זה, שלקח ובטל מאתנו את ההתעוררות של ספירת העמר כלל הספירה האחרונה ואת ה'אקדמות' שאומרים אחריה בשבועות - כבר היה לו מספיק שם בעולם הפא לקבל דין וחשבון עבור זה לבד!:

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ד' מאמר י"ז
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וזה פירוש: ובימים הבקורים זה בחינת התחלה, בחינת צרה במקבילה. ואיזה התחלה, בקריבת מנחה חדשה לה' הינו התחלת הצדקה, כשמתחילין מחדש לתן צדקה. וזה בחינת מנחה חדשה, בחינת צדקה חדשה, בחינת התחלת הצדקה. כי מנחה בחינת צדקה, כמו שכתוב: "מגיש מנחה בצדקה". ועל ידי הצדקה נתתקן בחינת זקן פנ"ל, וזהו: בשבעות זקן בחינת זקן, כי בסיני נדמה להם זקן (כמו שפרש רש"י בפרשת אנכי), כי על ידי בחינת מנחה חדשה שהוא בחינת התחלת הצדקה נתתקן בחינת זקן, שהוא בחינת שבועות פנ"ל, ואזי נתבטל יניקתו של מצח הנחש, שיונק מזקני הדור, שאינם מתקנו פנ"ל, ונשמע קול הקריאה של יום טוב, שמנגלה את הרצון פנ"ל. וזהו: מקרא קדש יהיה לכם הינו קול הקריאה של יום טוב שהוא התגלות הרצון, שזה בחינת: "מקרא קדש" פנ"ל, שהוא נשמע עתה על ידי הצדקה, שמכניע את מצח הנחש, חקמת הטבע, פנ"ל, ואזי על ידי התגלות הרצון, כל מלאכת עבודה לא תעשו כי על ידי התגלות הרצון נעשו יראה, ועל ידי יראה נשפע חסד, ואזי אין צריכין לעשות שום מלאכה, כי נתקנים העולם בחסדו, בבחינת: "עולם חסד יבנה", ואזי: "ועמדו זרים ורעו צאנכם" וכו', "ואתם בנהי ה' תקראו", פנ"ל. וזהו: כל מלאכת עבודה לא תעשו כי אין צריכין לעשות שום מלאכה ושום עסק, כי נתקנים העולם בחסדו, בבחינת: "ואתם בנהי ה' תקראו", פנ"ל.

זקן מלא רחמים

בסיום המאמר [שנאמר בשבועות] מבאר רבינו את הפסוק ובימים הביכורים בהקריבת מנחה חדשה ה' בשבועותיכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו, ומבאר רבינו שביכורים הוא התחלת הצדקה ועי"ז מאיר השבועות שהוא בחינת זקן, ואז נתבטל יניקתו של מצח הנחש שיונק מהזקנה שאינה בקדושה.

ולכא' צריך להבין האם מדובר כאן על זקנה דקדושה או לא, שהרי בשבועות נגלה עליהם כזקן מלא רחמים, והיינו הזקנה דקדושה שהוא אור הרחמים, ורבינו מבאר שזה מתקן את הזקנה שאינה בקדושה, ועוד קשה שרבינו מבאר שביכורים הוא לשון צרה כמבכירה ולכא' קשה איך ייתכן לקרוא לזה צרה הרי זה חג שהוא יום של שמחה.

אלא שזה עצמו האור של שבועות, שמאיר הארת רחמים כזו שעל ידה מאיר הארת הדעת להבין שכל מה שנראה לנו "צרה" באמת הוא כלי להתחלה חדשה, כי דווקא החושך הזה שהוא בחינת אכזריות, הוא כלי לגילוי הרחמנות.

וזה תכלית הרחמים שמתגלה בשבועות שגם הימים שעברו לא בקדושה, והם בחינת זקנה שאינה מצד הקדושה, באמת הכל יכול להתהפך לטובה ע"י שהאדם לא יתפעל מהקושי שנגרם לו מחמתם, אלא יתחדש להתחיל מחדש ואז דייקא מהימים האלו יהיה נעשה אצלו כלי לקבל את הארת הרחמים והדעת.

שבועותיכם

כי האור של שבועות הוא אור שמאיר "בשבועותיכם" היינו בתוך כל סוגי הימים שעוברים על האדם, שכלול בהם כל סוגי הבלבולים והטרדות והמניעות, ובשבועות מאיר הארת הרצון לידע תמיד שהכל ברצונו יתברך והשי"ת רוצה בנו מאוד מאוד, וכל מה שעובר עלינו הכל הוא כלי לקבל את החסד.

וגם הימים שלא עברו בקדושה, הארת הרחמים והדעת שמאיר בשבועות, מאיר את הכח לאדם איך להתחיל מחדש ולא להתפעל מהעבדות והמניעות שיש לו דייקא מהימים האלו, ועי"ז בעצמו יחזיר את כל הימים האלו אל הקדושה, ויהיה נעשה מהימים האלו עצמם כלי לקבלת החסד והדעת.

התחלת הצדקה

וזהו ההדגשה "התחלת הצדקה" שהוא הצדקה שאדם נותן כשעדיין לא זכה לנדיבות לב, ויש לו אכזריות והוא צריך להתגבר מאוד לשברה ולהתחיל ליתן צדקה, ודווקא זה הוא הכלי לקבל את האור של שבועות.

מאתיים זהובים ברגע האחרון

וסע מיד אל האדון לסלק לו את החוב, ותזדריז לשוב לכאן לבאדעקניש".

ר' לייב השתומם מאין ישיג אלף זהובים, אך לא אמר דבר, וללא שהיות יצא למסע. בדרך כשעצר בפונדק, התפלא האכסנאי על שהוא נחפז כל כך. אל טירת הגרף הגיע ר' לייב בעת שהלה סעד ארוחת הצהרים, הוא המתין עד שיסיים ונכנס אליו.

"האם הבאת לי מעות מאת הבעש"ט?" קידמו הגרף, ור' לייב השיב בחיוב. הגוי כיבדו בשתייה, ובינתיים ר' לייב תוהה בינו לבין עצמו איך בדיוק אמור הוא לשלם את החוב, "ואולי" חלף בו ההרהור, "התכוון הבעש"ט שהגרף יתרצה לקבל את אחד הסוסים תמורת החוב".

בתוך כך שלח ה' בלבו עצה. הוא פנה לגרף וביקש להסתודד עמו בחדר צדדי. בארבע עיניים שח לו "ידעתי שאדוני אדם ישר והגון ולא יחפון אפילו בפרוטת השייכת לזולתו. ובכן, ברצוני לשלם את החוב, אך שמא הסכום אינו אלף זהובים, ומועלתו עלול להיכשל חלילה בגזל".

למרבה הפלא השיב הגרף: "מוקירך אני מאוד על שאתה מצילני מגזל ומעונש בעולם הבא", ותוך כדי דיבור החל מפשפש בערמת שטרות החוב של המוסכנים שנפרדו, הוא החל מחשב בינו לבין עצמו ואז לפתע נטל את שטר החוב של הבעש"ט וזרקו לאח הבוער. "לפי חשבונתי הפטיר, מצאתי כי אדרבה מגיע לבעש"ט סך מאתיים זהובים". בו במקום מסר את הסכום האמור לר' לייב.

לאחר שנפרדו בכבוד וידידות, עלה ר' לייב על המרכבה ונסע לדרכו. ושוב עצר באותו פונדק, כדי להתראות עם ידידו בעל הבית ולספר לו את הנפלאות שאירעו עמו. באותה שעה, בביתו הפטיר הבעש"ט בגערה "השוטה הלז מתמהמה בדרך..."

ברגע בואו, כשרצה לספר לבעש"ט כל הקורות עמו, נענה קדוש ישראל "ידעתי, ידעתי, חיש מהר תן לי את השני מאות זהובים, כי איחר היום וצריך כבר לעשות הנינוח..." ומדי דברו קצף עליו מדוע התעכב בדרך בשבוע.

לאחר מעשה, אמר הבעש"ט "מאחר ועתה הוא זמן החתונה, נהגתי כמנהג הבדחנים". כלומר שלא הקפיד על ר' לייב, אלא עשה זאת מן השפה ולחוץ כמעשה בדחנות... (ע"פ שחבי הבעש"ט)

קהל המוזמנים המתין לעריכת החופה, ולא הבין מדוע זו מתעכבת. המוחתנים לא היו אלא אור שבעת הימים ובינו הבעל שם טוב הקדוש, ותלמידו מבני היכלו הרה"ק רבי זאב וולף קיצעס. לא מדובר היה בצאצאים של ממש, אלא ביתומה שגדלה בבית הבעש"ט וביתום שגדל בבית רבי זאב, ובהגיע עת דודים הם באו בקשרי שידוכין.

כיון שחלפה שעה ארוכה, נודע מפה לאוזן כי סיבת העיכוב נעוצה בענייני ממונות. הבעש"ט הבטיח

צדיק גזר
היכל ציון
הבעש"ט
הקדוש זיע"א

מאתיים זהובים כדמי נדוניה, וכעת, כשהגיע זמן הבאדעקניש" (כיסוי הנינוחה לקראת החופה), הצהיר רבי זאב 'העומד מצד הכלה' כי לא יגשו לכסות פני הכלה בטרם יקיים המחזות את התחייבותו וישלם את המעות.

נענה הבעש"ט בתמיחה: "וכי מר אינו מאמין לי שאתן לו את הסך האמור?" אך רבי זאב עמד על שלו "בהימנותא דידי, שלא אשנה מדבריי לעכב את החופה עד תשלום הנדוניה, כי אני צריך להחזיק את החתן בביתי ללמוד עמו, ואם אין קמח אין תורה".

עודם מדברים, ולבית הבעש"ט נכנס ר' לייב קסלר, מגבירי העיירה. הבעש"ט כיבדו לשבת וציווה למזוג לו כוס יין, לאחר שברך, פתח ר' לייב וסיפר על סיבת בואו: "הקומיסר (ממונה) של מ'זיבו' שלח לקרוא לי, והראה לי אגרת מהגרף (אדון) המתגורר שמונה פרסאות מכאן, בה כתוב כי אתם, הבעש"ט, חייבים לו אלף זהובים לאחר שעסקתם במצוות פדיון-שבויים, ופעלתם אצלו שישחרר לחופשי חומר יהודי שהיה חייב לו כסף, ומאחר והחוב טרם שולם ביקש מהקומיסר שיודיע לכם שתשלמו את החוב, ולא, יאסור אתכם בשלשלאות".

בשמעו את הדברים, הורה הבעש"ט מיד למשרתו לאסור את מרכבתו ולר' לייב אמר "שב על העגלה

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

על עיצה מרביז"ל מזכיר

מוהרנ"ת בלשון

והסימן - עומד

שעורים?"

תשובה לחידה הקודמת:

על מה אומר ר' נתן: "ומי שזוכה להרגיל עצמו לשמוח בשמחה הזאת, בוודאי יזכה לכל טוב וימחלו לו כל עוונותיו": מי שלמרות כל מעבריו - שמח בכל זאת על מה שהוא כן מקיים.

הזוכה: דוד ה. בני ברק
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

לחיות עם אור השבת ע"פ הספה"ק 'אוצר הידאה'

הליכות קודש - שבועות

מצאה חן בעיניו. כי עיקר קבלת התורה הוא על ידי החיפוש אחר הצדיקי אמת שיכולים לעזור לו ולגאלו, (ליקו"ה נזיקין ד'). ובמעשה הנורא של רות, רמזו יחוד כנסת ישראל עם השם יתברך, ויכול כל אחד למצוא את עצמו בתוך המעשה.

אקדמות: נוהגים לומר את הפיוט הנורא 'אקדמות' שהוא שיר המגלה את גדולת הבורא, ושבחם של ישראל. ומן הראוי להשתדל להבין קצת פירוש המילות, כי זהו שיר של חשק, ומסוגל לעורר את האהבה בין ישראל לאביהם שבשמים (כמובא בשיחות הר"ן רנ"ו).

קריאת התורה: יחשוב כאילו עומד בהר סיני, באימה ובראיה, ושומע את העשרת הדברות בקולות וברקים, (קדושה דסדרא ר').

הפטר מראה המרכבה: צריך האדם לכוון גופו להיות מרכבה עליונה, וכל התורה הוא כדי להיות מרכבה לעולמות העליונים. וענין המרכבה למעשה, הוא לעשות צמצומים ולהמשיך השגות אלקות לתוך צמצומים למטה, לגלות את ה' בכל דבר ומקרה בעולם הזה, ועל ידי כן לכלול את אותו המקום להיות מרכבה לעולמות העליונים (ליקו"ה נזיקין ד').

הארת הכתר: במשך הלילה נכנסים המוחין בסדר מדרגא לדרגא עד שזוכים בבוקר להארת הכתר שהוא התנוצצות הדעת בהארה גדולה מאוד בגדולת ה' שמבין שאינו מבין, כי תכלית הידיעה שלא נדע, (ליקו"ה נפילת אפיים ד').

מאכלי חלב: בשבועות מתגלה גודל האהבה שלו עלינו, מתגלה ההשגחה של השי"ת עלינו, שהוא מסתכל עלינו בעין אחד שכולו רחמים, ללא שום דין, וכביכול אינו עוצם עיניו לרגע מאתנו, לרוב אהבתו אותנו. ולזאת נוהגים לאכול מאכלי חלב, על שם הכתוב 'עיניו כיונים רוחצות בחלב', כי אין שום אדמומית בעיניו כביכול, רק כולו רחמים מלא לבנונית, וכאילו רחצו אותם בחלב (שבועות א'), וע"כ ישתדל לאכול בדרך ארץ וזכרון השי"ת, כי יש באכילה זו סודות עצומים.

הליכות קודש - שבועות: שבועותבטחון לקראת החופה: עבודת הלילה הקדוש, להבין הלב בזכרון שהולכים לחופה עם השי"ת, ולמלאות עצמו בבטחון שבוודאי הוא משתוקק אלינו, וממילא להתעורר להשתוקק אליו, אפילו מעט.

תיקון ליל שבועות: נוהגים לומר תיקון ליל שבועות, שהרבה סודות גנוזים בה, ובעיקר באמירת הכ"ד ספרי הנ"ך שבו מקשטים את השכינה בכ"ד קישוטי כלה. ועל כן יש להשתדל לאמרה בניגון ונעימה [טוב מעט בכונה, מהרבות בלא כונה מתוך לחץ להספיק], מתוך אמונה בקדושת כל תיבה ותיבה מהתיקון שמוסיף עוד ועוד קישוטים לנשמתו שעומדת ככלה מקושטת בהשתוקקות לחופה.

גידור שינה: בלילה הגדול, מתגלה 'עינא דלא נאים' שהוא גילוי שה' מסתכל עלינו ואינו מסיר עינו מאיתנו, ויש לנו לכוון עינינו להסתכל על כך שמשתכל עלינו, ויש להשתדל שלא לדבר דברים בטלים, וכן למצוא זמן לשיח ליבו לפניו שיקרבו אליו, (מ"מ ד').

מקוה לפני עלות השחר: לפני עלות השחר טובלים במקוה הגבוה ביותר מכל הטבילות של ימות השנה, וקדושתה נמשך משער החמישים - שפע אורו של משיח. ובמקוה זה כלולים כל הקדושות והטהרות, וכל הרפואות שבעולם וניצולים מכל הצרות והריחוק, וזוכים לרוח חדשה של הגאולה, להוציא לפועל ולגלות אור ה' בכל הסתרה והסתרה, (ליקו"מ נ"ו).

שחרית: אחר הלילה הקדוש והמקוה הגדול של שער החמישים, מתקרבים כבר יותר ויותר אל הייחוד הגדול. ויש להתחדש בתפילה זו, להתפלל תפילה חדשה כמו גר שמתפלל פעם ראשונה בחייו, שהרי עכשו טבלנו במקוה טבילה של גירות, וכמו שר' נתן כותב (גרים ג') שהתקרבות ישראל בחג השבועות הוא כמו גר ממש.

מגילת רות: קוראים רות לזכור ייחוסו של דוד - משיח, שהוא על ידי העקשנות של רות, שבעקשנות גדולה הלכה לחפש אחר בועז הצדיק, וליקטה מה שיש בכוחה, וכך

[שזהו מצוות ספירת העומר שהוא כח ההתחלה בכל יום מחדש גם כשהוא עדיין בתוך החושך]. וזה עצמו ההארה של חג השבועות שנותן לאדם את הכח לזכות לזה, וכפי שכבר נתבאר כל זה אינו רק בצדקה, רק גם התחלה חדשה באמונה הוא גם כן בבחינה זו של צדקה (וכמובאר במאמר באות ט וכמו שנתבאר שם באריכות).

שתי הלחם

ולכן בשבועות מביאים שתי הלחם שהוא מחמץ, כי אז מאיר הדעת איך לגלות את ה' גם בתוך ההסתרה, כי בתחילת הגאולה בפסח אין לנו עדיין את הדעת לזה ולכן אנו יכולים לקבל רק את ההארה של בחינת מצה, אבל אחרי כל ימי הספירה זכינו לתקן את הכלים לקבל את שפע החסד, ועכשיו בשבועות מאיר הארת הרצון והדעת איך לגלות את ה' גם בתוך החימוץ וההסתרה, ואיך להתחיל תמיד מחדש בכל פעם, ולעשות מההסתרה והמניעות עצמם כלים אל הקדושה.

מנחה חדשה

כי כל ההתחלות החדשות שאם מתחיל מחדש למרות כל הבלבולים והמניעות הם ה' מנחה חדשה" שזוכים להקריב בשבועות, והכל עולה לרצון לפניו יתברך. עד שעי"ז זוכים להמשיך הארת הדעת והרחמים לתקן את כל הימים שעברו בחושך, [ולכן מצד אחד הוא בחינת זקן מלא רחמים ומצד שני הוא מתקן את הזקנה שאינה בקדושה כי זה עצמו תכלית הארת הרחמים להאיר לאדם דעת איך לתקן את הימים שאינם בקדושה], ועי"ז זוכים לקבל את הארת הרצון עד שזוכים למנחה חדשה בשלימות, להתחדש בתכלית ההתחדשות ברצונות וכיסופים וקדושה בכל עת.

יש חלוקה בין החיות רעות ובין המצח הנחש, כי חכמי הטבע שהם בחינת חיות רעות הם החכמים שאו"הים בחכמת הטבע להנאתם, כי יש להם הנאה מזה, כדי להנחיל דעת ויסקר שיהיה נכונותם, אבל החכמים שהם בחינת מצח הנחש, הוא רשע וכופר בלי שום הנאה, שאין לו שום הנאה מחכמתו, רק הוא (כמו רשע דא, שהוא) רשע וכופר בלי שום הנאה כנ"ל:

חיות רעות ומצח הנחש

עניין זה מובאר באריכות בדברי מוהרנ"ת [בהלכות ברכות השחר ה"ה אות עב] שחכמי הטבע הם הכופרים בשביל תאונתם, אבל מצח הנחש מראה עצמו כרוחק מהתאוות, וכאילו חפץ באמת בחכמה האמיתית, אבל באמת ממנו דייקא יונקים חכמי הטבע להנאתם, כי רק עי"ז חכמתו הם יכולים לאחוז בכפירתם.

כלל המאמר פלו אחד וכלו קשור זה בזה, שהצדקה היא קשה מאד בהתחלה, אבל התועלת של הצדקה גדול מאד, כי על ידי הצדקה אין צריכין לעשות שום מלאכה נוספת, כי נתקנים העולם בחסדו, כי על ידי הצדקה מוציאים יניקת מצח הנחש, שיונח מזקני הדור, ואזי נשמע קול הקריאה של יום טוב, שמנגלה את הרצון, ואזי נתגלה וראה, כי עקר היראה על ידי התגלות הרצון, ועל ידי היראה נעשה כלי וצנור לקבל על ידי השפעת החסד, כי בלא הכלי והצנור אי אפשר לקבל את החסד, רק על ידי היראה שהוא צנור וכלי, על ידיה מקבלין את החסד, ואזי מתקנים העולם בחסדו, ואזי אין צריכין לעשות שום מלאכה, כי נתקנים: "ועמדי זרים ורעו צאנכם" וכו' כנ"ל:

הכל תלוי זה בזה

היינו שהכל תלוי זה בזה, כי הצדקה קשה מאוד בהתחלה, [ונכלל בזה גם כללות ההתחלה בעבודת ה' וכמו שנתבאר לעיל], אבל עי"ז שהאדם מתגבר להתחיל למרות הקושי, עי"ז עצמו הוא מתקן את יניקת מצח הנחש שמזה עצמו הוא הקושי להתחיל, ועי"ז נעשה כלי לקבל שפע החסד שעי"ז כבר אין קשה כל כך ההתחלה.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עינים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ס"א | לקו"ת סי' ד' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il | בלשר"ק בשלוחה 6, בלשר"ק בשלוחה 5. לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 03617116, באדיש בשלוחה 6, בלשר"ק בשלוחה 5.

ליישב את המחלוקת

'תורה קרויה אבן שנא' 'את לוחות האבן' יצר הרע קרוי אבן וכו', האבן תשמור את האבן'.

כח זה הוא כח חג השבועות, בו נגלה השי"ת בעולם באופן נורא שלא נגלה מעולם, במידות רחמים עליונות מאד המכוננות 'זקן מלא רחמים' (ראה אד"ר קלה: וילקוט בשלח רמז), בכח רחמים אלו להאיר את עבודת ה' יתברך גם בדברים ובמקומות הנראים רחוקים עד מאד מהקדושה.

מטעם זה אנו מוצאים ביום זה שהותר להקריב לפני ה' מנחה חדשה, כלומר אף על פי שקרבן העומר הקרב בפסח מתיר לאכול מהתבואה שגדלה בשנה זו, בכל זאת אסור להקריב ממנה לפני ה' במנחות ובביכורים עד שבועות (כמובא במנחות סח.).

עומק הענין מתבאר בהרחבה בדברי מוהרנ"ת (הלכות נט"י לסעודה ו, לד; ברה"פ ה ועוד) שבכל שנה עולים נצוצות חדשים להתקן, נצוצות אלו נפלו עוד בראשית הבריאה וגם אחריה בכל דור עם חטאי בני האדם, אבל עדיין אינם יכולים לבוא אל תיקונם עד שיבוא הזמן הראוי להם, בהגיע הזמן הם עולים וצומחים ועם שלבי בישול התבואה והכנתה למאכל הם הולכים ומתעלים עד שיהיו ראויים לבירור.

בכח האור הנורא המתגלה בפסח אנו יכולים להתחיל לברר את הנצוצות החדשים שעלו בתבואת הארץ, אבל בירור שלם אינו נעשה אלא בבית המקדש כשהנצוצות עולים ומתעלים במנחות ובביכורים, בירור שלם זה אינו יכול להעשות אלא בכח חג השבועות, בו אנו מקבלים כח לברר את הבריאה בשלמות.

את עומק קדושת חג השבועות מבאר רבינו (ליקו"מ נו) שהוא יום ביטול המחלוקת, כלומר הדעת מאירה לאדם כראוי עד שמתבררת ומתיישבת בלבו אף המחלוקת לשם שמים, כמחלוקת שמאי והלל.

ביאור הענין, כי הנה העולם מלא מחלוקות, כשהאדם מביע לעבוד את השי"ת יש הרבה חלקים בבריאה שכביכול מתנגדים לו ועומדים בדרכו, בכל רגע עומדת לפניו איזה תאוה ואיזה נסיון הבאים להרחיקו מהשי"ת, חלק גדול מהיום הוא צריך לעסוק בדברים הרחוקים מעבודת ה', כעבודת הפרנסה או העזרה בבית וכדו', בגשתו לאכול הוא צריך להלחם על תאות אכילה העולה בכל רגע, וכן בכל עבודת היום.

אך לאמיתו של דבר כל מניעות אלו לא נבראו להלחם עם האדם אלא להשלים את מלאכתו, עבודת הפרנסה לא הוטלה עליו אלא כדי שיעלה את הבריאה לשרשה, תאות אכילה אינה מתעוררת אלא כדי שיתגבר לאכול בקדושה ולהעלות את הנצוצות הק' לשרשם, וכן כל חלקי הבריאה שנראים כלוחמים עם האדם.

כדי לפעול 'שלום' זה נצרך כח נורא והוא כח הנקרא 'לוחות האבן', לוחות אלו החלק השפל בבריאה 'הדומם', במותן תורה נחקקה תורת ה' באופן פלאי בלוחות האבן ודווקא באופן זה נמשכה התורה והתגלתה בעולם [ראה עץ חיים (לח, ו; לט, ג), וכמובא במדרש (ויק"ר לה, ה)]

עומק הפרשה

יש לך דגל?

וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל מַחְנֵהוּ וְאִישׁ עַל דָּגְלוֹ לְצִבְאוֹתָם

בכמה מדרשים הפליגו חז"ל בהתפארות זו שמתפארים ישראל במחנות הדגלים, ולעומתם אומות העולם לוטשים עליהם עיניים בקנאה, בראותם את תפארת ישראל, ואף קודם שהעמידם השי"ת במחנות אלו, כשראו ישראל את מלאכי השרת עומדים דגלים דגלים 'התחילו מתאווים לדגלים, אמרו הלאו כן אנו נעשים דגלים כמותן' (במדבר רבה ב, ג).

לכאורה הענין תמוה, מה ההתפארות הגדולה בדגלים אלו, שבפשטות אינם אלא ציין והיכר לכל מחנה ושבט, כל אומה ולשון יכולים לעשות לעצמם דגלים ומחנות, לעמוד איש לפי שבטו, ואף ישראל יכלו לחנות בדרך זו, ומה התאוו כל כך לדגלים אלו.

אכן מובא בחז"ל שהדגלים שהקיפו בהם ישראל, היו מכוונים כנגד מחנה השכינה המוקפת מחנות מחנות של מלאכי השרת (עיי' זוהר במדבר קיח; לקוטי תורה להאריז"ל בראשית ועוד).

ואת עומק הענין מבאר מוהרנ"ת לפי דרכו, כי כלל ישראל הם בנין אחד של קדושה העומד וחונה סביב אהל מועד, ובדרך זו נעשה כל אחד מרכבה לשכינה הק', כלומר - כלי להשראת השכינה הק' שעל ידו ישרה

השי"ת בעולם, כמו שאמרו חז"ל בחומרת מי שאינו עוסק בפריה ורביה, 'בזמן שזרעך אחרריך שכניה שורה, אין זרעך אחרריך על מי שורה, על העצים ועל האבנים' (יבמות סד. ועיי' עוד מאמרי חז"ל בזה).

כלומר, השראת השכינה היא דווקא על ידי עוד יהודי, ועוד יהודי. כשכל אחד משתדל לעשות את רצון השי"ת ולעשות את עצמו כלי להשראת השכינה, זו היא מרכבתו של מקום.

אך מרכבה זו אינה אלא כשמתאספים כולם סביב משה רבינו, לקבל ממנו את מצוות התורה שקיבל מאהל מועד, וכמו שאמרו חז"ל (במדב"ר ב, ט) ששיעור מחנה ישראל היה באופן שכל אחד יוכל להגיע בכל יום לקבל מאהל מועד, כי את הדרך איך להיות מרכבה לשכינה הק' אנו צריכים לקבל בכל יום מהצדיקים המופלגים הדבקים בהשי"ת.

גם בזמן הזה שאין לנו משכן ולא דגלים וישראל אינו ניכר לשבטיו, אבל לכל אחד מישראל יש תפקיד מיוחד להשרות עליו את השכינה הק' (כמו שמתבאר מהגמ' ביבמות שם העוסקת בזמ"ז, עיי"ש), וכל אחד יכול להתקשר לצדיקים במופלגים ולקבל מהם כח ועצות איך להיות מרכבה לשכינה הק' בכל זמן. (ע"פ לקו"ה ברה"פ ה, יט - כ)

שבועות - ללמוד להנות מיום פשוט

ישנם בני אדם שצריכים בכל פעם למצוא גיוון חדש לחיים, תמיד מחפשים לצאת לטיולים מעניינים, ולאכול מאכלים מיוחדים וכדומה. והוא טעות גדולה ביותר, כי אף שמותר מידי פעם לגוון החיים, אבל חשוב ביותר ללמוד להנות מעריבות ומהמתקנות של החיים הפשוטים.

כי באמת יש טעם ערב מאוד בלחם הפשוט, אלא שמי שרגיל לאכול מאכלים משובחים אזי כאשר יש רק לחם לפניו, אין לו טעם באוכל. ואילו יעצום את העיניים ויחשוב מהמתקנות העדינה שיש בלחם, הוא יכול ממש להחיות נפשו מלחם פשוט, אם רק לא יחשוב שהיה רוצה עכשו לטעום מתקנות של מאכלים מיוחדים יותר. וכמו"כ כמעט בכל דבר שעושים, אפשר להתחבר ולהנות ממנו הנאה עדינה ונעימה, אם רק יצמצם את המחשבה שלא לחשוב על דבר אחר מתוק יותר שהיה רוצה לעשות. ואפילו בדברים שקשה לעשות, כמו עבודות הבית וכדומה, אפשר להכניס שם מחשבה של הנאה וסיפוק, ולהנות מהפשטות של הדבר. וכך האדם חי חיים אמיתיים של הנאה מכל יום. ופעמים ששיחה פשוטה עם בני המשפחה יש בה קירבת הדעת והנאה יותר מאיזה שיחת נפש עמוקה ומקרבת.

ומי שהתרגל להדליק בנפשו ריגושים מיוחדים ונדירים, קשה לו להבין על מה אנו מדברים, קשה לו לצמצם את עצמו לחוש הנאה פשוטה. ופעמים שדווקא ההנאות הפשוטות יש בהם עומק של הנאה מעודנת יותר מאיזה התרגשות גדולה שמדליק את הלב.

ענין זה צריך להיות נקודה מרכזית בחיי הבית, ללמוד להנות מיום פשוט שאין בו דברים מעניינים, ואין בו מאכלים משובחים. והוא מרכיב חשוב ביותר בחינוך הבנים, לבנות יציבות נפשית על ידי שרואים את ההורים שיוצעים להנות מדברים קטנים.

וישנם הורים שרוצים להטיב עם בניהם ותמיד מחפשים איך לייצר דברים מעניינים בבית, כביכול חושבים שמשמחים את בניהם ע"י שעוטים אותם בחיים מתוקים. ובאמת הם הורסים להם חוש פשוט שה' הטביע בנפש האדם, היכולת להחיות את עצמו מסתם דבר פשוט. כי כשהם גדלים בבית בו תמיד מחפשים ריגושים מיוחדים, מתקלקל חוש ההנאה הפשוט.

גם בעבודת ה' ישנם כאלו ששמחת היהדות וקרבת האלוקים שלהם הוא דווקא בעבודות גדולים או מימים טובים וכדומה. ורביז"ל אומר שקבלת התורה הוא דווקא היפך, לקבל חיות חדש במצוות התורה הפשוטים (ליקו"מ רס"ו).

וכמו שרביז"ל אמר (שיחות הר"ן נ"א), שגוי צריך זכייה לדעת מה הם תכונות נפשו המיוחדות בשביל שיוכל להרגיש חיות של סיפוק מעצמו. אבל עם ישראל כבר קבלו את התורה, ויודעים היטב מה צריכים לעשות, וממילא יכולים לקבל סיפוק מברכת אשר יצר פשוטה, וברכת הנהיגן ומתפילת שחרית ועוד שמירת כשרות וכדומה, אם רק יהיה לו אמונה בחג השבועות ויבין שה' רוצה את המצוות שלו, שאז ילמד להתקרב לה' בקרבת אלוקים פשוטה ונעימה דווקא מהיהדות הפשוטה בימים שאין בהם גיוון מיוחד.

◆ נעשה ונשמע אמרו פאחד: אשרינו שזכינו להתעלות במעלות הספירה לקראת יום החמישים, השער להתקשרות נצחית להשי"ת. ברי הדעת מכינים נפשים להתנהג הגדולה בלימוד ספרי רביה"ק ותלמידיו זיע"א.

◆ אומן: בס"ד החל לפעול מתחם 'הכנסת אורחים' החדש מטעם 'איחוד ברסלב באומן' בחצר הקלוי, הכולל שתי חמה וקרה ומזונות בהשגחת בד"ץ העדה"ח. בנוסף לעשרות חדרי שירותים איכותיים שהחלו לפעול במקום מאז ראש השנה העעל"ט. עם השלמת ההקמה, יפעל במקום בע"ה גם מקווה מהודר לכל ימות השנה.

◆ כמו כן, כמדי התקבצות גדולה בציון רביה"ק, נסגרה העזרת נשים מפני שב"ק, ועד יום רביעי בערב, למחרת יו"ט שני של גלויות. כאן המקום להזכיר כי באומן קיימת קהילה יהודית מלאה, ועל הבאים מארה"ק לשמור על קדושת יו"ט שני. פרטי הדינים שונים בין החוגים, ויש לשאול מורה הוראה.

◆ עדכונים: בליל שישי זה התקיים הכנסת ספר תורה אל היכל הכולל חצות הנודע בביתר עילית, בהשתתפות מאות רבות מחסידי ברסלב, חברי הקהילה והכולל. בליל שישי הקרוב יתקיים א"ה הכנסת ספר תורה לביהמ"ד 'תמימי דרך' בבית שמש.

◆ לקדושים: בהר הזיתים שופץ קברו של החסיד רבי משה טשנסטכובר זצ"ל ממעתיקי השמועה שנפטר לפני 80 שנה, וגיסו של החסיד רבי לוי"צ בנדר זצ"ל.

יורל ע"י מוכן עלה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במוקדים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מדי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחית: עלה לתורה, בנק
מרבנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

כי עקר קדשת שבועות, שהוא יום החמשים, שהוא בחינת קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, הוא על ידי בחינת דוד, שהוא בחינת משיח, שהוא בחינת ספר תהלים, שעל ידי זה נזכה לשוב להשם יתברך ולקיים את כל דברי התורה, שזהו עקר קבלת התורה בכל שנה, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, שהוא קיום התורה שאזכין על ידי אמירת תהלים.

ליקוטי הלכות קריאת שמע ה, ז

יהלום

אבל עתה בדוחקא גדולותא בתראא, לא היה אפשר להחיות נפשנו ולצאת מהגלות לולא שהקדים לנו התורה והמצוות אשר הם חיינו ושמחתנו.

מקוטי הלכות ה' הודאה וס

וסוכות, מצוה שיוכלו להיתפס בו. אך אדרבא זהו בעצמו תוקף קושת היום, אשר עיקר מצוותה היא במצוות לא תעשה של כל מלאכת עבודה לא תעשו, וע"כ נקראת חג העצרת, לעצור את שגרת החיים, ולהיזכר מעצם מהות הנישואין.

כי מרוב שעסוקים למלאות ההתחייבות שלנו לצד החתן, אפשר שנשכח את עצם חיי נישואין, ולא רק חיים של מילוי חובות, הספקים והצלחות. כי מהותו של נישואין הוא לעורר חשק ורצון, אנו לה, וה' אלינו.

וזהו עבודת היום, לעורר מחדש הרצון שיש לנו כבר ממילא בלב, להיות מחוברים לה, על ידי התורה הק'. וידיעה זו לבד יכולה לתת לנו חיות גדול ועצום כזה, אשר שום חיות לא ישווה לה. ולא נרצה להחליפה בתמורות שום דבר חיות שקרית שהיצר מנסה לרמות אותנו השכם וערב.

והוא התרגום הפשוט של המילים 'קבלת התורה', לקבל את המצוות בתורת קידושין, באופן שנהיה מרוצים להיות של ה' על ידי המצוות.

מזל טוב, מזל טוב, ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה עת בא דודים זמן החתונה והנישואים - כנסת ישראל עם קודשא בריך הוא.

והנה, כמו שלפני נישואין צריך לקבל הדרכות להצלחת השידוך, כמו כן חובה עלינו ללמוד ולהגות בספרי הצדיק, בכדי שנזכה לדעת איך לבנות הבית כראוי, ולחזק השותפות והברית האהבה עם השי"ת.

והאמת שאין אנו יודעים מוהיכן להתחיל, לבאר את מהות סוד החתונה והיום הקדוש חג השבועות. אלו סודות עצומים יש בחתונה הקדושה הזו, ואלו יחידים נוראים נעשים בלילה הקדוש של חג השבועות.

אך במילה אחת נאמר, דיבור נורא של רבינו הק', במהות חג השבועות, וזה"ל: ק' 'בשבועות מקבלים התורה ויכולים לקבל חיות חדש' (ליקו"מ רס"ז). איזה עמקות של תמימות עצומה נמצא בתיבות אלו: 'לקבל חיות חדש' ביהדותנו - זהו תמצית כל החג.

הרבה שואלים שחג שבועות עובר עליהם במהירות גדולה, ואין להם איזה מצוה מיוחדת ביום זה כמו בפסח

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

הלכות הנוגעות לשבועות

משום גורם ברכה שאינה צריכה, כיון שעושים כן משום ספק חיוב.

דיני ברכות השחר לעצור כל הלילה
ברכת נטילת ידיים - ספק אם יכולים לברך. ומקל מקום מי שעשה צרכיו [הגדולים, ולא מי רגלים], או 'שפשוף' לנקות את עצמו ממה שנתנו עליו ממי הרגלים, או נגע במקום מטופף - צריך לברך. ובדרך כלל הוא כן, ובפטר כשהולכים למקוה.

ברכת אשר יצר - אפשר לברך רק מי שעשה צרכיו. ואם לא עשה, אינו יכול לברך.

ברכת אלוני נשמה והמעביר שנה - במשנה ברורה מביא מחלוקת בזה, וכתב שישמענה מאחר. אמנם בשערי תשובה מביא מהגר"ל שהיה מברך, וכן פסק בשו"ע הרב.

ברכת התורה - הוא מחלוקת הפוסקים אם אפשר לברך, ועל כן כתבו הפוסקים ש"אם אפשר" ישמענה מאחר. אמנם להאריך"ל יכול לברך בעצמו. וכן מי שישן ביום, יכול לברך לכל הדעות [אם לא פוג לזה בברכת אהבת עולם]. שאר הברכות - לכל הדעות אפשר לברך בעצמו.

והמעשה: הואיל וחזון מברכת אשר יצר וגו', יש דעות המפירות לברך בעצמו. ולכן המברך בעצמו כל הברכות לא הפסיד, כי לפעמים אין שומעים טוב ואין מכנים לבם פהג, וגם בגלל ההמתנה למי שיצאנו, באים לידי שיחה בטלה וכו'. וגם את ברכת אשר יצר וגו', אפשר לברך בעצמו אם עשה צרכיו וכו' פאמור לעיל.

כבוד ספרי התקן לליל שבועות
פתיב הרמ"א (יו"ד רפב ה): אסור להפך אותו [ספר] על פניהם, ולשפצאו כן צריך להפכו. והוסף הח"א (בשו"ר ברכה שם): הרבה אינם נזהרים בזה, ואשקורים אותו לס"ת או מפסיקים למלי דעלמא, הוא הופך את הספר שקורא בהם, והם עתידים לתן את הדין! ולמזכירים ינעם.

ולכן במה שפוצי בספרי התקן שהם ברכיה רפה, אפשר מפסיקים בקריאת התקן, אזי יש שהופכים אותם על פניהם כדי שידע היכן אוהז, או בגלל שאינו רוצה להניח ספר פתוח סתם, וכאמור שאסור לעשות כן, והמוצא כן חזי להפכו.

וכמו כן אסור להניח בתוכו ספר אחר כדי שייכל למצוא היכן אוהז. אך אפשר לפרס עליו אפילו דבר של חלין.

ברכת הקפה וכדומה בליל שבועות
בדרך כלל עובר 'שעור עכא' בין שתיה לשתיה, ואז אי אפשר לברך ברכה אחרונה (שיעור עיכול בשתייה, אינו ברור כלל ויתכן שהוא זמן מועט). וגם לפעמים יתכן שחזים לברך שוב, כי יש אשר נחשבים 'לנמק' או יוצאים לחוץ לגמרי.

על כן נכון לברך ברכה אחרונה אחר כל שתיה, ושוב אפשר לברך ברכה ראשונה על כל שתיה חדשה ללא ספק. ואף מי שנוהג שאין מברך ברכה אחרונה על שתית משיקה חם [פיון ששותים אותו ביותר מזמן כדי שתית רביעית]. יכול לכוון בברכה הראשונה שתחול רק על פוס זה בלבד, ואז שוב מחייב לברך על שתית פוס אחר (ואין בזה